

[Undervisningsministeren]

sundheds- og socialområdet, hvor jeg håber, det vil være muligt meget snart at kunne igangsætte nogle initiativer.

Til hr. Tinnings spørgsmål kan jeg sige, at jeg ikke ønsker yderligere at kommentere aftalen, før jeg har fået nogle supplerende oplysninger. Men om betydningen for de initiativer, der skal tages på lære- og praktikpladsområdet, kan jeg sige, at hvis HK-området har løst sine praktikpladsproblemer, ja, så er de løst, og så vil det naturligvis glide uden for de rammer, der vil blive lagt for dette. Men er de ikke løst, vil de falde ind under de forslag, vi vil fremsætte i folketinget. Selve fremkomsten af aftalen influerer ikke på de rammer, vi vil foreslå folketinget på dette område.

Tinning (VS):

Jeg vil godt spørge, hvad det er for supplerende oplysninger, der mangler. Det, jeg spurgte om konkret, var: når man i denne aftale opererer med, at ufaglært arbejde inden for området skal tælle som en del af praktiktiden, og man opererer med, at kurser på handelshøjskolerne skal tælle som en del af praktiktiden, er ministeren så enig i, at noget sådant må betegnes som en forringelse af EFG-uddannelsen? Jeg har vanskeligt ved at se, hvad det er for supplerende oplysninger, der mangler i, at ministeren kan lægge en klar vurdering frem. Jeg beder ikke om en vurdering af aftalen som sådan, overhovedet ikke, men om en konkret besvarelse af de to små, helt afgrænsede spørgsmål.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. 57

8) Til *arbejdsministeren* af:

Finn Jørgensen (KF):

»Deler ministeren de bekymringer, som er udtrykt fra kommuner og amtskommuner i forbindelse med ansættelsen af langtidsledige i primær- og amtskommuner, der er utilfredsstillende for både de langtidsledige selv og det offentlige?«

Skriftlig begrundelse

Sidste år skulle ca. 20.000 langtidsledige anvises job. I år forventer man, at tallet sti-

ger til ca. 35.000. Sidste år viste det sig, at den private sektor kun kunne beskæftige ca. 2.000 mod forventet 5.000, dette bl.a. fordi erhvervslivet ikke fra statsmagten er blevet givet tilstrækkelige arbejdsvilkår. Forudsættes det, at staten i år kan tilbyde ca. 10 pct. af de langtidsledige beskæftigelse og den private sektor stort set samme antal som sidste år, indebærer det, at ca. 30.000 skal anvises arbejde i kommuner og amter. Der er altså tale om en væsentlig stigning i forhold til 1981, hvor problemerne allerede var store med at skaffe relevante job til de langtidsledige. Fra kommunal side er det bl.a. understreget, at disse job ikke kan skaffes, medmindre der sker anbringelse af langtidsledige i en slags dobbeltjob sammen med kommunens øvrige ansatte. Hertil kommer, at kommuner og amter ofte kan føle sig presset til at igangsætte opgaver, som ellers løses af det private erhvervsliv. Herved sker der en konkurrenceforvriddning, der rammer den private sektor. Totalt set giver ordningen uhyre ringe beskæftigelseseffekt, fordi der udelukkende er tale om arbejde i 9 måneder, hvorefter de pågældende langtidsledige igen går ud i arbejdsløshed og nye kommer ind i det offentlige. Det er en skrue uden ende, som ikke på nogen måde formår at løse beskæftigelsesproblemet eller at skaffe de nye, varige arbejdspladser, der er brug for.

Finn Jørgensen (KF):

I takt med de stigende tal for arbejdsløsheden stiger også tallene for de langtidsledige, der skal anvises job. Det er først og fremmest i kommuner og amtskommuner, de pågældende skal have anvist de pågældende job, og det bekymrer kommuner og amtskommuner af flere grunde.

I 1980 var der op imod 20.000 langtidsledige, der skulle have anvist job, og efter hvad man kan se, kan tallet i 1982 blive op mod 35.000.

På grund af ugunstige forhold i den private sektor er det relativt få, der dér bliver optaget som langtidsledige, vel op mod et par tusinde, og staten skal påtage sig ca. 10 pct., dvs. 3.500 af de 35.000. Nu har vi i øvrigt på det senere set, at staten slet ikke er i stand til at starte dette på grund af manglende finans-